

Duiliu Sfințescu a făcut liceul la București și l-a continuat la Paris. În anii 1928-1934 a studiat la Berlin, obținând diploma în două ramuri ale ingineriei, completată cu o teză de doctorat. Activitatea profesională propriu-zisă și-a exercitat-o în exil, din 1941 și până astăzi, fiind încă activ la vârsta de 90 de ani.

Primii pași i-a făcut ca membru fondator și secretar general la „Convention Européenne de la Construction Métallique“, organizație cuprinzând 12 țări vest-europene, plus Statele Unite, Canada și Japonia. Prin legăturile realizate cu mari universități americane și japoneze, dar și europene, și-a extins activitatea pe plan mondial, manifestată fie organizând și prezidând congrese științifice sau comitete specializate, fie prin conferințe personale (în 7 limbi) în peste 140 de orașe din cele 5 continente, în: Africa de Sud, Algeria, Anglia, Australia, Austria, Argentina, Belgia, Brazilia, Canada, Cehoslovacia, Chile, Danemarca, Egipt, Elveția, Finlanda, Franța, Germania, Ghana, Grecia, Hong Kong, India, Indonezia, Irlanda, Italia, Iugoslavia, Japonia, Kenia, Luxemburg, Malaezia, Maroc, Mexico, Nepal, Norvegia, Noua Zeelandă, Olanda, Pakistan, Peru, Polonia, Portugalia, România, Senegal, Singapore, Spania, Statele Unite ale Americii, Suedia, Taiwan, Turcia, Ungaria, Venezuela.

Pe plan tehnic, Duiliu Sfințescu a fost un inovator în domeniul importante – ca cel al stabilității elementelor de construcție. În cadrul organismelor mondiale competente, a avut un rol primordial în armonizarea internațională a normelor tehnice de construcție.

Ca membru fondator și primul președinte la „Council on Tall Buildings and Urban Habitat“, organism integrat în UNESCO, a avut un rol determinant în orientarea acestuia spre o participare multiprofesională, pentru a putea răspunde nu numai la necesitățile practice, ci și la aspirațiile de ordin mai înalt ale omului, pe plan familial, social, cultural și estetic, cu respectul tradițiilor și cu tot ce-i poate aduce condiții de viață mai bune și mai demne.

În acțiunile lui, Duiliu Sfințescu a excelat mai mult ca animator decât ca realizator, dar nu a pregetat, când trebuia să-și impună punctul de vedere, să aducă și proba practică incontestabilă. Astfel a construit la Hong-Kong, la Cape d'Aguilar, pe traseul cicloanelor sud-vestice, un imobil-laborator care este și astăzi singurul din lume cu această exclusivă utilizare. De asemenea a construit în Franța, la Metz, cu fonduri de la Comunitatea Europeană, o instalație absolut originală care permite să se determine cu precizie efectele oricărui tip de incendiu real într-o construcție reală, asupra comportamentului componentelor de construcție.

În 1985 a fost singurul european solicitat să colaboreze cu experții americani în cadrul Academiei Americane de Științe, la elaborarea unui program decenal de investigații cu cele mai sofisticate mijloace disponibile astăzi pentru reducerea dezastrelor naturale de pe glob.

Duiliu Sfințescu a primit titlul de Doctor Honoris Causa de la Universitatea din Aachen (1973) și de la Institutul de Construcții din București (1992). I s-au decernat numeroase medalii și diplome de recunoaștere. Este și astăzi delegat permanent la UNESCO și președinte al comisiei „Reducerea dezastrelor“.

Prezența inginerului Duiliu Sfințescu ca autor al volumului de față se datorează în special faptului că între anii 1936-1938 a lucrat în biroul lui Corneliu Zelea Codreanu. Este deci în măsură să garanteze autenticitatea conținutului cărții.